

Neandervölgyiek IV.

(a folytatás)

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 24. szám, 2024. június 14.

- Mama, Lenin elvtárs is szaralak?

- Nem tenném a kezem a tűzbe érte, kislányom.

Na, de voltak más képek is, családi börmappákban, legumizott dobozokban. Itt pedig mi vagyunk, mi állunk a tanácsi hivatal előtt, mi mosolygunk a hamisan csillanó objektívbe, aztán pedig a fenyőfa szép, békés ünnepén, apa, anya, én. Az asztal szélén limonádés pohár, el akarna dőlni a szívószál, az üvegfal megfogja. Konyak. Bejgli. Mignon. Egy óriási vértócsa, az a nagyedényben sűrülő halászlé. Néha fölberreg a telefon, türelmetlensége erőszak, apát *mindig sürgősen* hívták. Mama, úgy értem, Erna mama, ha énvelem időzik, gyakran iszik likőrt. Mama sír, öregsírás, az öregek súlyos, tétova könnye folydogál a szeméből, vékony arc, Erna mama szép és megátalkodott volt, nem kérkedett a mindenhatóságával, pedig volt neki kraftja, az tutifix, ő volt a család ereje, még akkor is, ha nem bírta Apával és a testvérével, Sanyi bácsival, aki aztán a lövöldözésben utána futott. Nem bírta velük mama, a gyerekeivel. Ki bírta volna ilyen emberekkel. De azért Ernamama el tudta vinni az Ördögöt a sarokig legalább, elcipelte odáig.